

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ing. Michala Hocka, Ph.D. a soudců JUDr. Zdeňky Šindelářové a JUDr. Víta Jaška ve věci

žalobkyně: **GRACE LMC, s.r.o.**, IČO 273 82 435
sídlem Jankovcova 43/35, Holešovice, 170 00 Praha 7
zastoupené advokátem JUDr. Jiřím Gajdarusem
sídlem Synkovská 1327/6, 160 00 Praha

proti
žalované: **ORGREZ Group, a.s.**, IČO 246 82 063 sídlem
Hudcova 660/76d, Medlánky, 612 00 Brno
zastoupené advokátkou Mgr. Michaelou
Riedlovou sídlem Panská 894/4, 110 00 Praha

o zaplacení částky 582.900 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2024, č. j. 19 Cm 166/2022-192

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně se v odstavci I. výroku **mění** tak, že:

- a) Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni částku 582.900 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,75 % ročně za dobu od 27. 3. 2007 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % ročně

za dobu od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % ročně za dobu od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % ročně za dobu od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5 % ročně za dobu od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % ročně za dobu od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5 % ročně za dobu od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, ve výši 8 % ročně za dobu od 1. 7. 2018 do 31. 12. 2018, ve výši 8,75 % ročně za dobu od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2020, ve výši 7,25 % ročně za dobu od 1. 7. 2020 do 30. 6. 2021, ve výši 7,5 % ročně za dobu od 1. 7. 2021 do 31. 12. 2021, ve výši 8,75 % ročně za dobu od 1. 1. 2022 do 18. 7. 2024 a za dobu od 19. 7. 2024 do zaplacení v roční výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení žalované odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní REPO operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, maximálně však ve výši 8,75 % ročně, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

b) **Zamítá** se žaloba, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení úroků z prodlení z částky 582.900 Kč ve výši 8,75 % ročně za dobu od 7. 11. 2005 do 26. 3. 2007 a dále úroků z prodlení z částky 582.900 Kč za dobu od 27. 3. 2007 do zaplacení v roční procentní výši, odpovídající kladnému rozdílu mezi číslicí 8,75 a číslicí, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení žalované odpovídá součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na plné náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 187.078,54 Kč a na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 33.857,99 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám advokáta JUDr. Jiřího Gajdaruse.

Odůvodnění:

1. Krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 582.900 Kč s úroky z prodlení zde vymezenými (odstavec I. výroku), a současně žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 86.382 Kč (odstavec II. výroku).
2. Krajský soud po skutkové stránce zjistil, že dne 10. 8. 2005 se konala valná hromada společnosti ORGREZ a.s. IČO 469 00 829 (dále také jen cílová společnost), na které byl schválen přechod akcií ve vlastnictví minoritních akcionářů na hlavního akcionáře, a to společnost ORGING a.s. (následně s názvem BUSINESS TECHNOLOGY CORPORATION a.s. a posléze ORGREZ Group a.s., tedy na právní předchůdkyni žalobkyně), přičemž tato skutečnost byla zapsána v obchodním rejstříku dne 19. 9. 2005 a následně dne 24. 10. 2005 žalobkyně podle obsahu protokolu o předání akcií nabyla od společnosti Moyo holding a.s., IČO 453 58 095, celkem 300 kusů akcií cílové společnosti, přičemž „údaj o konání valné hromady“ byl zveřejněn v Obchodním věstníku dne 5. 10. 2005. Dne 5. 11. 2005 došlo k přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře, listinné akcie žalobkyně předala cílové společnosti až dne 23. 3. 2007, přičemž dne 28. 3. 2007 obdržela od cílové společnosti za předané akcie částku 57.300 Kč. Krajský soud dále zjistil, že přiměřené protiplnění za jeden kus kmenové akcie na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč cílové společnosti činilo 2.134 Kč. Údaj o schválení přechodu akcií ve vlastnictví minoritních akcionářů na hlavního akcionáře byl zveřejněn v obchodním rejstříku dne 19. 9. 2005, čímž mělo v souladu s ustanovením § 183l odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku v rozhodném znění (dále také jen obchodní zákoník), dojít k přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku, tedy ke dni 20. 10. 2005.

3. Krajský soud po právní stránce s poukazem na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4444/2017 dovodil, že i právo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění může být vykonáno zneužívajícím způsobem, a tedy i v rozporu

se zásadami poctivého obchodního styku, a současně že tyto závěry lze „jednoznačně“ aplikovat i na probíhající řízení o zaplacení peněžité částky. Krajský soud dovozoval, že důvodem nabytí akcií žalobkyní od společnosti Moyo holding, a.s. bylo pouze to, aby mohla následně podat žalobu o zaplacení přiměřeného protiplnění, s odkazem na ustanovení § 183k odst. 3 obchodního zákoníku (ve znění platném a účinném do 31. 3. 2006) tak, jak žalobkyně učinila v projednávané věci, tedy poté, kdy nabylo právní moci rozhodnutí v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 Cm 92/2005, o určení výše přiměřeného protiplnění (které trvalo extrémně dlouho, když žaloba byla podána dne 17. 10. 2005 a rozhodnutí nabylo právní moci až dne 18. 5. 2023). Soud prvního stupně proto dovodil, že výkon práva v této věci nelze považovat za souladný se zásadami poctivého obchodního styku, a proto dle ustanovení § 265 obchodního zákoníku nepožívá právní ochrany, neboť žalobkyně není osobou, k jejíž ochraně je právo domáhat se přezkoumání přiměřenosti protiplnění určeno. Soud prvního stupně dále uvedl, že žalobu zamítl proto, že žalobkyni sice vzniklo vlastnické právo k akciím nabytým od vytěsněného akcionáře společnosti Moyo holding, a.s., ale výkon jejího práva, tedy žaloba o zaplacení částky 582.900 Kč s příslušenstvím jako přiměřeného protiplnění není souladná se zásadami poctivého obchodního styku, a proto nepožívá právní ochrany. Krajský soud dále uvedl, že námitka žalované o promlčení žalobkyní uplatněného nároku není důvodná, a současně dílem nesrozumitelně polemizoval se smysluplností relevantní právní úpravy vytěsnění minoritních akcionářů a přiměřeného protiplnění v rozhodném znění. Soud prvního stupně o nákladech soudního řízení rozhodl dle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že procesně neúspěšné žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované náklady soudního řízení.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, kterým se domáhala jeho změny a vyhovění žalobě, případně v případě jeho zrušení navrhovala, aby danou věc projednal a rozhodl jiný soudce krajského soudu. Odvolatelka uvedla, že akcie cílové společnosti nabyta od společnosti Moyo holding, a.s. dne 24. 10. 2005, přičemž k přechodu vlastnického práva k akciím cílové společnosti všech minoritních akcionářů na hlavního akcionáře došlo až dne 5. 11. 2005, tj. uplynutím jednoho měsíce ode dne zveřejnění rozhodnutí o zápisu změny v obchodním rejstříku v Obchodním věstníku ve smyslu ustanovení § 769 obchodního zákoníku. Odvolatelka zejména namítala, že závěry dovozené Nejvyšším soudem v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4444/2017 nijak na posuzovanou věc nedopadají. V dané věci byla předmětem posouzení dovolacího soudu otázka aktivní věcné legitimace k podání návrhu na přezkoumání výše protiplnění soudem dle ustanovení § 183k odst. 1 obchodního zákoníku, a nikoliv otázka aktivní věcné legitimace k podání žaloby o doplacení přiměřeného protiplnění, o němž bylo pravomocně rozhodnuto soudem v jiném řízení. Žalovaná dotčené rozhodnutí dovolacího soudu ve svém závěrečném návrhu překroutila a krajský soud tuto konstrukci zcela nekriticky převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z předmětného rozhodnutí lze dovodit závěr o tom, že i právo požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění může být vykonáno zneužívajícím způsobem, a tedy i v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku. Žalobkyně žádný návrh na přezkoumání výše přiměřeného protiplnění soudem dle ustanovení § 183k obchodního zákoníku nepodala, a naopak vyčkala na rozhodnutí soudu ohledně stanovení výše přiměřeného protiplnění, k čemuž došlo v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 Cm 92/2005, a až poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci, vyzvala hlavního akcionáře (žalovanou) o doplacení protiplnění za jí dříve vlastněné akcie. Žalobkyně byla v řízení o přezkoumání výše protiplnění

zcela pasivní, a nemohla z povahy věci toto právo vykonávat v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku, protože toto právo nevykonávala vůbec. Naopak postup žalované, které bylo rozhodnutím soudu uložena povinnost doplatit stanovenou výši přiměřeného protiplnění za vytěsňené akcie všem ostatním minoritním akcionářům (a tedy i žalobkyni), což tato odmítá, je nutno považovat za jednání, které je možno hodnotit jako jednání v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku. Délka původního řízení o návrhu na přezkoumání výše přiměřeného protiplnění soudem dle ustanovení § 183k odst. 1 obchodního zákoníku nemůže jít k tíži žalobkyně a tato délka je pro probíhající řízení nerozhodná. Odvolatelka dále uvedla, že krajský soud v dané věci nerespektoval závazný právní názor odvolacího soudu a současně se dopouštěl neodůvodněných průtahů, a proto by věc měla být přikázána případně k rozhodnutí jinému soudci krajského soudu.

5. Žalovaná se k podanému odvolání vyjádřila tak, že rozsudek krajského soudu je ve výsledku věcně správný. Žalovaná dovozovala, že k přechodu akcií vytěsňených minoritních akcionářů na hlavního akcionáře došlo již uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení valné hromady do obchodního rejstříku, tj. ke dni 20. 10. 2005, a nikoliv až uplynutím jednoho měsíce od zveřejnění zápisu usnesení valné hromady v Obchodním věstníku, což má plynout ze závěrů usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 12. 2020, sp. zn. 14 Cmo 282/2020-175, případně z komentářové literatury (Štenglová I., Havel, B. Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 757-758). Současně dovozovala, že závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4444/2017 jsou aplikovatelné i v projednávané věci. Odvolací argumentace žalobkyně rovněž nevyvrací, že by její jednání v projednávané věci nebylo v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku. Žalovaná dále namítala, že se žalobkyně domáhá úhrady úroku z prodlení již od 7. 11. 2005 do zaplacení, avšak z její strany došlo k předání 300 kusů akcií cílové společnosti až dne 23. 3. 2007. Z ustanovení § 183l odst. 5 obchodního zákoníku vyplývá, že dosavadní vlastníci předloží akcie společnosti po přechodu vlastnického práva, přičemž v době prodlení nemohou požadovat protiplnění podle ustanovení § 183m obchodního zákoníku. Minimálně tedy do doby předložení akcií cílové společnosti (23. 3. 2007), resp. do dne následujícího po tomto předložení, tedy nemohly přirůstat k jistině úroky z prodlení jako její příslušenství. Žalovaná současně poukázala na rozpornost procesních návrhů žalobkyně, kdy tato na jednu stranu navrhovala změnu napadeného rozsudku, aby se na druhou stranu domáhala postupu dle ustanovení § 221 odst. 2 o. s. ř., tedy přikázání věci jinému soudci.
6. Odvolací soud poté, co dovodil, že odvolání je přípustné, podané včas, oprávněnou osobou, obsahuje náležitosti stanovené v ustanovení § 205 odst. 1 o. s. ř. a odvolací důvod dle ustanovení § 205 odst. 2 o. s. ř., přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212, § 212a o. s. ř.), a to při odvolacím jednání (ustanovení § 214 odst. 1 o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné a napadený rozsudek je nezbytné v podstatné části změnit.
7. Odvolací soud předně uvádí, že vady řízení, k nimž odvolací soud musí přihlédnout z úřední činnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), nejsou žalobkyní namítány a vady uvedené v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. z obsahu spisu ani nevyplývají. Ani jiné vady řízení, k nimž odvolací soud, pokud by je zjistil, musí přihlížet, jen když by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.), rovněž z obsahu spisu nevyplývají.
8. Z obsahu spisu ve vztahu k podanému odvolání a napadenému rozsudku soudu prvního stupně pro účely tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně se žalobou podanou u věcně nepřislušného soudu (Městského soudu v Brně) dne 22. 8. 2022 po žalované domáhala zaplacení částky 582.900

Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,75 % ročně z této částky „od zaplacení“. Žalobkyně svůj žalobní nárok odůvodnila skutečností, že Vrchní soud v Olomouci rozhodnutím vydaným v řízení sp. zn. 5 Cmo 98/2021 určil, že výše přiměřeného protiplnění za listinnou akcii na majitele cílové společnosti o jmenovité hodnotě 1.000 Kč činí 2.134 Kč. Valná hromada cílové společnosti konaná dne 10. 8. 2005 stanovila výši přiměřeného protiplnění toliko částkou 191 Kč, a tedy hlavním akcionářem (žalovanou) zbývá žalobkyni jakožto minoritnímu akcionáři doplatit částka 1.934 Kč (2.134-191) za každou vytěsněnou akcii cílové společnosti. Žalobkyně skutkově tvrdila, že byla vlastníkem celkem 300 kusů akcií cílové společnosti, přičemž za tyto od právní předchůdkyně žalované obdržela toliko částku 57.300 Kč (300x191), a to dne 28. 3. 2007. Za této situace jí proto svědčí nárok na doplacení přiměřeného protiplnění ve výši 582.900 Kč (300x1.943) a dále jí svědčí nárok na zaplacení úroku z prodlení. Současně žalobkyně dovozovala, že jí uplatněný nárok není promlčen, neboť promlčecí lhůta počala běžet od okamžiku právní moci usnesení odvolací soudu, kterým byla určena výše přiměřeného protiplnění. Následně Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 8. 11. 2022, č. j. Ncp 149/2022-54 určil, že k projednání a rozhodnutí věci jsou příslušné krajské soudy dle ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř., přičemž současně věc postoupil k dalšímu řízení Krajskému soudu v Brně. Soud prvního stupně následně dne 5. 1. 2023 vydal platební rozkaz č. j. 19 Cm 166/2022-57, proti kterému byl žalovanou podán včasný odpor.

9. Žalovaná v podaném odporu namítala, že v řízení sp. zn. 50 Cm 92/2005 byla určena přiměřená výše protiplnění za 1 kus kmenové listinné akcie cílové společnosti na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč, a současně byla hlavnímu akcionáři uložena povinnost uhradit doplatek přiměřeného protiplnění, a to ve výši odpovídající rozdílu mezi soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění (2.134 Kč) a protiplněním (do té doby) skutečně vyplaceným (191 Kč), tj. ve výši 1.943 Kč za každou vytěsněnou akcii. Žalovaná byla žalobkyní vyzvána k uhrazení doplatku přiměřeného protiplnění podáním ze dne 23. 4. 2022, ve kterém tvrdila, že byla vlastníkem 300 kusů akcií cílové společnosti, avšak tuto skutečnost žádným způsobem (ani po opakovaných výzvách žalované) nedoložila. K prokázání skutečnosti, že žalobkyně byla při přechodu vlastnického práva k akciím minoritních akcionářů na hlavního akcionáře vlastníkem 300 kusů akcií, doložila výpis z bankovního účtu ze dne 30. 3. 2007, na který přišly dne 28. 3. 2007 finanční prostředky od žalované. Výpis z bankovní účtu neuvádí předmět či účel platby, a nelze tedy mít bez dalšího za to, že by šlo o úhradu přiměřeného protiplnění za akcie. Zároveň nelze vyloučit ani variantu, že na účet sice mohlo být uhrazeno přiměřené protiplnění (resp. jeho část), avšak jiného minoritního akcionáře, zejm. společnost Moyo Holding, a.s., která byla účastníkem řízení, v němž bylo pravomocně rozhodnuto o výši přiměřeného protiplnění. Výpis z bankovní účtu žalobkyně tak prokazuje pouze to, že na uvedený účet přišly finanční prostředky dne 28. 3. 2007, nemůže však obstát při prokázání, že by žalobkyně byla skutečně vlastníkem 300 kusů akcií cílové společnosti ke dni přechodu vlastnického práva z minoritních akcionářů na hlavního akcionáře, tedy na právní předchůdkyni žalované. Žalovaná dále poukázala na skutečnost, že žalobkyně je personálně propojena se společností Moyo Holding, a.s. Jestliže k další výzvě žalobkyně doložila Protokol o předání listinných akcií ze dne 24. 10. 2005, pak tento neprokazuje, že by se žalobkyně stala vlastníkem 300 kusů akcií cílové společnosti, a to zejména vzhledem k nepředložení nabývacího titulu. Protokol neuvádí žádný důvod či účel předání akcií žalobkyni, a proto nelze ani vyloučit, že jeho vyhotovení prokazovalo pouhou zápůjčku akcií.
10. Žalovaná dále namítala, že zápis z usnesení valné hromady cílové společnosti ze dne 10. 8. 2005, na které byl schválen přechod akcií ve vlastnictví minoritních akcionářů na hlavního akcionáře, byl zveřejněn v obchodním rejstříku dne 19. 9. 2005, a proto dle ustanovení § 183l odst. 3 obchodního zákoníku došlo k přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře uplynutím měsíce

od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku, tj. ke dni 20. 10. 2005. Pokud by se žalobkyně měla stát akcionářem cílové společnosti ke dni 24. 10. 2005, akcionářem cílové společnosti se stát de iure již nemohla, protože vlastnické právo k akciím přešlo již dříve na hlavního akcionáře, a tedy tvrzený převod akcií byl právním úkonem neplatným. Žalovaná dále dovozovala, že není povinna k úhradě úroků z prodlení z důvodu jejich promlčení. Žalobkyně se k procesní obraně žalované vyjádřila podáním ze dne 17. 5. 2023 tak, že námitka promlčení není důvodná, přičemž poukázala na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 27 Cdo 2221/2022-1580.

11. Krajský soud u jednání konaného dne 8. 6. 2023 provedl listinné důkazy, žalobkyně zde skutkově tvrdila, že předmětné akcie nabyly od společnosti Moyo holding, a.s., přičemž za tyto od žalované obdržela přiměřené protiplnění ve výši 191 Kč/akcií. Žalobkyně dále v závěrečném návrhu tvrdila, že dne 25. 10. 2005 společnost Moyo holding, a.s. převedla 300 kusů akcií cílové společnosti na žalobkyni, přičemž dotčené akcie byly téhož dne právním předchůdci žalované (hlavnímu akcionáři) taktéž předány. Žalobkyně současně uváděla, že k přechodu vlastnického práva na hlavního akcionáře došlo až zveřejněním zápisu usnesení valné hromady do obchodního rejstříku v Obchodním věstníku, a to v souladu s ustanovením § 769 obchodního zákoníku, tedy až dne 6. 11. 2005. K převodu akcií cílové společnosti ze strany společnosti Moyo Holding, a.s. žalobkyni proto mohlo dojít a taktéž došlo dne 25. 10. 2005. Žalobkyně v závěrečném návrhu taktéž odstranila neurčitost žalobního petitu tak, že se po žalované domáhá úhrady úroků z prodlení ve výši 8,75 % ročně za dobu od 7. 11. 2005 do zaplacení. Následně krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 15. 6. 2023, č. j. 19 Cm 166/2022-100, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 8. 2023, č. j. 19 Cm 166/2022-104 a doplňujícího usnesení ze dne 8. 8. 2023, č. j. 19 Cm 166/2022-108, tak, že žalobu žalobkyně v celém rozsahu zamítl a žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení. K odvolání žalobkyně následně Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 9. 11. 2023, č. j. 5 Cmo 128/2023-138, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2023, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení. Odvolací soud krajský soud zavázal svým právním závěrem co do rozhodného okamžiku pro přechod vlastnického práva k akciím minoritních akcionářů na hlavního akcionáře v případě nuceného přechodu dle ustanovení § 183l odst. 1 a 3 obchodního zákoníku, dále mu uložil posoudit existenci a doložení žalobkyní tvrzeného vlastnického práva k akciím cílové společnosti a vypořádat se taktéž s žalovanou uplatněnou námitkou promlčení, přičemž neměl přehlédnout závěry dovolacího soudu dovozené v usnesení ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2221/2022.
12. Po vrácení věci odvolacím soudem krajskému soudu zpět k dalšímu řízení se žalobkyně vyjádřila podáním ze dne 21. 11. 2023 tak, že v příloze k tomuto podání předložila předávací protokol o předání celkem 300 kusů akcií společnosti ORGREZ a.s., a to ze dne 23. 3. 2007, přičemž při předávání žalobkyni zastupoval její právní zástupce na základě plné moci. Krajský soud u jednání konaného dne 22. 2. 2024 účastníkům sdělil obsah soudních rozhodnutí (5 Cmo 128/2023, 27 Cdo 2221/2022), dále k důkazu provedl konvertovanou verzi předávacího protokolu, další dokazování neprováděl, přičemž u jednání konaného dne 29. 2. 2024 rozhodl odvoláním napadeným rozsudkem.
13. Podle ustanovení § 156 odst. 7 a 8 obchodního zákoníku akcie na majitele je neomezeně převoditelná. Práva spojená s listinnou akcií na majitele vykonává ten, kdo ji předloží, nebo ten, kdo prokáže písemným prohlášením osoby, která vykonává úschovu nebo uložení podle zvláštního právního předpisu, že akcie je pro něho uložena podle zvláštního právního předpisu. V prohlášení musí být uveden účel, pro který se prohlášení vydává, a den jeho vystavení. Osoba, která prohlášení vystavila, nesmí akcií, o které je vystavila, vydat uschovateli (uložiteli) ani třetí osobě do uplynutí

doby stanovené pro uplatnění práva, k jehož uplatnění prohlášení vystavila, nebo do uplatnění tohoto práva. Práva spojená se zaknihovanou akcií na majitele vykonává osoba vedená v evidenci zaknihovaných cenných papírů podle zvláštního právního předpisu.

14. Podle ustanovení § 183l odst. 3 obchodního zákoníku uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku podle odstavce 1 přechází vlastnické právo k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
15. Podle ustanovení § 183l odst. 5 obchodního zákoníku dosavadní vlastníci listinných účastnických cenných papírů je předloží společnosti do 30 dnů po přechodu vlastnického práva; v době prodlení nemohou požadovat protiplnění podle § 183m. Společnost dá příkaz k zápisu změny vlastníků zaknihovaných účastnických cenných papírů na majetkových účtech osobě oprávněné vést příslušnou evidenci cenných papírů podle zvláštního právního předpisu ve stejné lhůtě s tím, že podkladem pro zápis změny je usnesení valné hromady podle § 183i odst. 1.
16. Podle ustanovení § 340 odst. 2 obchodního zákoníku není-li doba plnění ve smlouvě určena, je věřitel oprávněn požadovat plnění závazku ihned po uzavření smlouvy a dlužník je povinen závazek splnit bez zbytečného odkladu poté, kdy byl věřitelem o plnění požádán.
17. Podle ustanovení § 369 odst. 1 obchodního zákoníku je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvna sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.
18. Podle ustanovení § 769 obchodního zákoníku povinnost zveřejnění údajů stanovená tímto zákonem je splněna jejich zveřejněním v Obchodním věstníku.
19. Podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech (dále jen zákon o cenných papírech), pokud právní předpis označuje cenný papír jako cenný papír na majitele, vztahují se na tento cenný papír ustanovení tohoto zákona upravující cenné papíry na doručitele.
20. Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o cenných papírech k převodu listinného cenného papíru dochází jeho předáním nabyvateli, nestanoví-li zákon nebo dohoda stran něco jiného.
21. Podle ustanovení § 1 Nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku v rozhodném znění (dále také jen nařízení), výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů. V každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
22. Odvolací soud u nařízeného jednání s ohledem na odvolací námitky žalobkyně zopakoval dokazování, přičemž nad rámec skutkových zjištění soudu prvního stupně učinil následující **skutková zjištění**:
 - Z protokolu o předání listinných akcií, že společnost Moyo Holding, a.s., jednající předsedou představenstva Ing. Janem Gernerem, předala v Praze dne 24. 10. 2005 společnosti GRACE LMC, s.r.o. celkem 300 kusů listinných akcií společnosti ORGREZ, a.s., IČO 469 00 829, reprezentovaných hromadnou listinou č. 1420 (pořadová čísla nahrazovaných akcií 102103102202), hromadnou listinou č. 1421 (pořadová čísla nahrazovaných akcií 102203-102302) a hromadnou listinou č. 1422 (pořadová čísla nahrazovaných akcií 102303-102402) v nominální hodnotě 300.000

Kč. Přebírající svým podpisem stvrdil, že převzal od předávajícího výše specifikované listinné akcie na majitele.

- Z předávacího protokolu ze dne 23. 3. 2007, že společnost GRACE LMC, s.r.o., zastoupená JUDr. Jiřím Gajdarusem, předala dne 23. 3. 2007 společnosti ORGREZ, a.s. 300 kusů akcií ve formě hromadné listiny č. 1420 nahrazujících 100 kusů kmenových listinných akcií na majitele cílové společnosti o jmenovité hodnotě 1.000 Kč každé jedné akcie č. 102103-102202, ve formě hromadné listiny č. 1421 nahrazující 100 kusů kmenových listinných akcií na majitele cílové společnosti o jmenovité hodnotě 1.000 Kč každé akcie č. 102203-102302 a hromadné listiny č. 1422 nahrazující 100 kusů kmenových listinných akcií na majitele cílové společnosti o jmenovité hodnotě 1.000 Kč každé jedné akcie č. 102303-102402. Protiplnění ve výši 57.300 Kč bude dle prohlášení přebírajícího uhrazeno na účet předávajícího do 5 pracovních dnů, a to na bankovní účet 1011113953/5500. Současně bude zajištěno vyplacení dosud nevybrané dividendy na shora uvedený účet.
 - Z výpisu z bankovního účtu, že společnost ORGREZ, a.s. uhradila dne 28. 3. 2007 žalobkyni na její bankovní účet č. 1011113953/5500 dvě platby, a to ve výši 5.611 Kč (dividendový výnos) a 57.300 Kč (protiplnění za akcie).
 - Z usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 3. 2022, sp. zn. 5 Cmo 98/2022, že v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 Cm 92/2005 byla určena výše přiměřeného protiplnění za jeden kus kmenové listinné akcie na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč společnosti ORGREZ, a.s., IČO 469 00 829, sídlem Hudcova 76, Medlánky, 612 00 Brno, částkou 2.134 Kč, přičemž společnosti BUSINESS TECHNOLOGY CORPORATION a.s., IČO 246 82 063, sídlem Hudcova 660/76d, Medlánky, 612 00 Brno (právní předchůdkyni žalobkyně), byla uložena povinnost uhradit účastníkům řízení (menšinovým akcionářům) doplatek přiměřeného protiplnění, a to ve výši odpovídající rozdílu mezi krajským soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění (2.134 Kč) a skutečně (dosud) hlavním akcionářem vyplaceným plněním (191 Kč) vynásobeného počtem navrhovatelů (dříve) vlastněných akcií, tedy částky 1.943 Kč/akcií (2.134 Kč - 191 Kč). Účastníkem řízení (jedním z navrhovatelů) byla taktéž společnost Moyo Holding, a.s., která dle svého tvrzení ke dni přechodu vlastnického práva na hlavního akcionáře vlastnila celkem 33 kusů akcií cílové společnosti. Odvolací soud současně v odvolacím řízení vedeném pod sp. zn. 5 Cmo 98/2021 dovodil, že k přechodu vlastnického práva dle ustanovení § 183l odst. 3 obchodního zákoníku došlo uplynutím jednoho měsíce po zveřejnění zápisu usnesení valné hromady do veřejného rejstříku v Obchodním věstníku, přičemž ke zveřejnění tohoto zápisu v Obchodním věstníku došlo dne 5. 10. 2005. Cílová společnost měla v rozhodném období (dle zápisu v obchodním rejstříku) emitovaných 115.000 kusů listinných akcií na majitele.
 - Z předžalobní výzvy, výzvy k plnění, plné moci, včetně reakcí žalované, že žalobkyně vyzvala žalovanou podáním ze dne 12. 7. 2022 k uhrazení doplatku přiměřeného protiplnění za 300 kusů akcií cílové společnosti ve výši 582.900 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,75 % ročně za dobu od 7. 11. 2005 do zaplacení. Žalovaná úhradu doplatku odmítla, kdy se domáhala předložení nabývacího titulu k předmětným akciím. Žalovaná žalobkyni neuhradila ničeno ani na základě kvalifikované předžalobní výzvy ze dne 12. 7. 2022 jí doručené téhož dne.
23. Odvolací soud učinil následující **závěr o skutkovém stavu**: Žalobkyně od společnosti Moyo Holding, a.s. na základě konkludentně uzavřené dohody nabyla vlastnická práva k 300 kusům akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč cílové společnosti, které jí byly dosavadním vlastníkem dne 24. 10. 2005 fyzicky předány (a žalobkyní převzaty), přičemž se jednalo o hromadnou listinu č. 1420 (pořadová čísla nahrazovaných akcií 102103-102202), hromadnou listinu č. 1421 (pořadová

čísla nahrazovaných akcií 102203-102302) a hromadnou listinu č. 1422 (pořadová čísla nahrazovaných akcií 102303-102402) v nominální hodnotě 300.000 Kč. Důvodem předání akcií žalobkyni nebyla jejich zápůjčka žalobkyni ze strany společnosti Moyo holding, a.s., nýbrž převod vlastnického práva k těmto akciím. Žalobkyně, jednající zástupcem JUDr. Jiřím Gajdarusem, předala dne 23. 3. 2007 společnosti ORGREZ, a.s. 300 kusů akcií cílové společnosti ve formě hromadné listiny č. 1420 nahrazujících 100 kusů kmenových listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč každé jedné akcie č. 102103-102202, dále hromadné listiny č. 1421 nahrazující 100 kusů kmenových listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč každé akcie č. 102203-102302 a hromadné listiny č. 1422 nahrazující 100 kusů kmenových listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč každé jedné akcie č. 102303-102402, přičemž protiplnění ve výši 57.300 Kč mělo být uhrazeno na účet žalobkyně do 5 dnů, a to na bankovní účet 1011113953/5500. Společnost ORGREZ, a.s. uhradila dne 28. 3. 2007 žalobkyni na její bankovní účet č. 1011113953/5500 na přiměřeném protiplnění částku 57.300 Kč. Jiné platby v souvislosti s vytěsněním minoritních akcionářů nebyly žalobkyni ze strany žalované či jiné třetí osoby dosud uhrazeny, a tedy výše rozdílu mezi přiměřeným protiplněním stanoveným valnou hromadou cílové společnosti a přiměřeným protiplněním stanoveným v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně sp. zn. 50 Cm 92/2005 dosud nebyla žalovanou žalobkyni uhrazena. V řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 Cm 92/2005 byla určena výše přiměřeného protiplnění za jeden kus kmenové listinné akcie na majitele o jmenovité hodnotě 1.000 Kč cílové společnosti částkou 2.134 Kč, přičemž společnosti

BUSINESS TECHNOLOGY CORPORATION a.s., IČO 246 82 063, sídlem Hudcova 660/76d, Medlánky, 612 00 Brno (právní předchůdkyni žalobkyně), byla uložena povinnost uhradit účastníkům řízení (menšinovým akcionářům) doplatek přiměřeného protiplnění, a to ve výši odpovídající rozdílu mezi krajským soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění (2.134 Kč) a skutečně (dosud) hlavním akcionářem vyplaceným plněním (191 Kč) vynásobeného počtem navrhovatelů (dříve) vlastněných akcií, tedy částky 1.943 Kč/akcii (2.134 Kč - 191 Kč). Účastníkem řízení (jedním z několika navrhovatelů) byla také společnost Moyo Holding, a.s., která dle svého tvrzení ke dni přechodu vlastnického práva na hlavního akcionáře vlastnila celkem 33 (zbývajících) kusů akcií cílové společnosti, jejichž vlastnictví v průběhu řízení osvědčila. Ke zveřejnění zápisu usnesení valné hromady cílové společnosti dle ustanovení § 183l odst. 3 obchodního zákoníku v Obchodním věstníku došlo dne 5. 10. 2005.

24. Po posouzení závěrů napadeného rozsudku, obsahu odvolacích námitek a průběhu řízení před krajským soudem, včetně zopakování dokazování odvolacím soudem, dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalobkyně je co do merita věci důvodné a rozhodnutí krajského soudu je nezbytné změnit.
25. Již v předchozím kasačním rozhodnutí se odvolací soud neztotožnil s právním závěrem krajského soudu v tom směru, že by ustanovení § 183l odst. 3 obchodního zákoníku (účinného v roce 2005) bylo *lex specialis* k ustanovení § 769 obchodního zákoníku, tedy že by v daném případně nuceného vytěsnění vlastnického práva minoritních akcionářů k akciím cílové společnosti ve prospěch hlavního akcionáře došlo již zápisem usnesení mimořádné valné hromady cílové společnosti /kterým byl schválen přechod všech ostatních účastnických cenných papírů cílové společnosti na osobu hlavního akcionáře ve smyslu § 183i a násl. obchodního zákoníku a stanovena výše protiplnění/ do obchodního rejstříku (k čemuž v daném případě mělo dojít dne 19. 9. 2005) tak, jak je tomu dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014. Podle ustanovení § 769 obchodního zákoníku v rozhodném znění byla povinnost zveřejnění údajů stanovena tímto zákonem splněna jejich zveřejněním v Obchodním věstníku. Díkce ustanovení § 183l odst. 3 obchodního zákoníku

výslovně stanoví, že uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku podle odstavce 1 přechází vlastnické právo k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře. Odvolací soud současně poukazuje na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2018, sp. zn. 29 Cdo 1382/2016, ze kterého je výše uvedený výklad zastávaný odvolacím soudem možné (byť optikou ustanovení § 183k odst. 1 obchodního zákoníku) obdobně dovodit. Odvolací soud proto dovozuje, že k přechodu vlastnického práva k akciím cílové společnosti ve vlastnictví minoritních akcionářů došlo (až) uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu shora uvedeného usnesení valné hromady do obchodního rejstříku v Obchodním věstníku způsobem předpokládaným ustanovením § 769 obchodního zákoníku, k čemuž v daném případě ve vztahu k cílové společnosti došlo dne 5. 10. 2005 (tato datace, resp. tento časový okamžik nebyl účastníky řízení rozporován).

26. Pokud žalovaná poukazovala na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 Cmo 282/2020, případně relevantní komentářovou literaturu, pak zde uvedené závěry vyplývají (jsou komentovány) z právní úpravy účinné (až) od 1. 1. 2014 (srov. ustanovení § 385 odst. 1, § 775 z. o. k.), a to zejména v návaznosti na ustanovení § 13 odst. 1 a 16 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a nikoliv na vytěsnění minoritních akcionářů a přechod vlastnického práva k jejich akciím, ke kterému došlo (již) v roce 2005, tedy ještě za účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku v rozhodném znění a právní úpravy, ve které obdobné ustanovení nyní účinného ustanovení § 13 odst. 1 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. absentovalo.
27. Odvolací soud dále dovozuje, že akcie na majitele v rozhodné době (rok 2005) byly neomezeně převoditelné, když práva spojená s listinnou akcií na majitele vykonává ten, kdo ji předloží, přičemž na převod akcií se dle ustanovení § 156 odst. 7 a 8 obchodního zákoníku použijí ustanovení zvláštního předpisu, tedy zákon o cenných papírech. Akcie znějící na majitele je podle ustanovení § 3 odst. 2 tohoto zákona cenným papírem na doručitele (au porteur papír). Podle ustanovení § 13 zákona o cenných papírech se i o převodu listinných akcií na majitele uzavírá smlouva, která nemusí být písemná, přičemž k převodu listinných akcií na majitele dochází jejich předáním nabyvateli, nestanoví-li dohoda stran něco jiného. Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o cenných papírech k převodu listinného cenného papíru dochází jeho předáním nabyvateli, nestanoví-li zákon nebo dohoda stran něco jiného. Nepředepisuje-li zákon pro uzavření smlouvy o převodu akcií písemnou formu, lze ji uzavřít jakoukoli formou, tedy i konkludentně (29 Cdo 2170/2011). Převodem akcií přestává být převodce akcionářem, a dochází ke zrušení (akcionářského) právního poměru mezi společností a jejím akcionářem. Na tom nic nemění to, že k přechodu vlastnického práva k listinným akciím na majitele, jako cenných papírů na doručitele, dochází až jejich předáním (29 Cdo 1129/2005). Z ustanovení § 20 zákona o cenných papírech současně vyplývá, že pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, stává se ten, na koho je listinný cenný papír převáděn, majitelem tohoto cenného papíru i tehdy, jestliže převodce neměl právo listinný cenný papír převést, ledaže věděl nebo musel vědět, že převodce toto právo v době převodu neměl. V pochybnostech se dobrá víra předpokládá. V průběhu řízení nebylo vlastnické právo společnosti Moyo Holding, a.s. k převáděným akciím cílové společnosti rozporováno. Žalobkyní v průběhu řízení namítaná skutečnost, že převodce (společnost Moyo Holding, a.s.) a žalobkyně byly personálně propojeny je v tomto směru irelevantní. Z výsledků dokazování se podává, že došlo k převodu vlastnického práva k dotčeným akciím cílové společnosti, a nikoliv, že by byl účel předání těchto akcií žalobkyni či dohoda stran jiná. Cílová společnost měla v rozhodném období (dle zápisu v obchodním rejstříku) emitovaných 115.000 kusů listinných akcií na majitele, a tedy nebylo současně nezbytným k jejich převodu realizovat rubopis (jak bylo v průběhu řízení namítáno žalobkyní) tak, jak je

vyžadováno v případě cenných papírů na řad (akcií na jméno) dle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o cenných papírech.

28. Z výsledků dokazování se podává, že žalobkyně dne 24. 10. 2005 od dosavadního akcionáře Moyo Holding, a.s. fyzicky převzala za účelem nabytí vlastnického práva 300 kusů listinných akcií na majitele cílové společnosti, které rovněž vlastnila (držela) ke dni přechodu vlastnického práva ke všem vytěsněným akciím minoritních akcionářů na hlavního akcionáře počátkem listopadu 2005 (uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku v Obchodním věstníku - viz výše). Odvolací soud dovozuje, že do dne nuceného přechodu vlastnického práva k akciím vytěsněných minoritních akcionářů cílové společnosti na hlavního akcionáře je možné dosavadními minoritními akcionáři s akciemi cílové společnosti nakládat, zejm. jejich vlastnické právo převádět na třetí osoby, neboť relevantní právní úprava obsah vlastnického práva (zejm. ius disponendi) v tomto směru nikterak neomezovala či nelimitovala. Jestliže v daném případě žalobkyně nabyla vlastnické právo k vytěsněným akciím cílové společnosti ještě před nuceným přechodem vlastnického práva k nim na hlavního akcionáře, pak této jakožto minoritnímu akcionáři a vlastníkovu dotčených akcií cílové společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k těmto akciím na hlavního akcionáře svědčí nárok na úhradu přiměřeného protiplnění, resp. případného doplatku za takto vytěsněné akcie cílové společnosti.
29. Odvolací soud se současně neztotožňuje se závěrem krajského soudu v tom směru, že by nárok žalobkyně na doplatek přiměřeného protiplnění za hlavním akcionářem vytěsněné akcie v jejím (dřívějším) vlastnictví byl nárokem v řízení uplatněným v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku dle ustanovení § 265 obchodního zákoníku. Krajský soud odvolává se na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4444/2017 nezohlednil skutečnost, že v předmětném řízení dovolací soud neposuzoval nárok vytěsněného minoritního akcionáře na doplatek přiměřeného protiplnění, nýbrž toliko dovodil, že navrhovatel vlastníci jedinou akcií dotčené společnosti, kterou nadto nabyl až poté, kdy valná hromada společnosti rozhodla o vytěsnění menšinových akcionářů (dokonce až poté, kdy byl zveřejněn zápis usnesení valné hromady o vytěsnění do obchodního rejstříku) a kdy tento věděl, že vlastnictví k jím nabývané akcií obratem přejde na hlavního akcionáře i za jak vysoké protiplnění se tak stane, není legitimován podat návrh na soudní přezkum přiměřenosti protiplnění, ačkoliv jde o nástroj, který není určen k jeho ochraně. Posouzení otázky aktivní věcné legitimace k zahájení návrhu na stanovení výše přiměřeného protiplnění však nelze klást naroveň nároku na zaplacení ceny (protiplnění) za pozbytí akcionářského práva (vlastnictví cenného papíru - akcií) dotčené cílové společnosti. Odvolací soud dále s odkazem na ustanovení čl. 11 odst. 1 LZPS zdůrazňuje, že vlastnické právo všech vlastníků (rozuměno v daném případě akcionářů) má stejný zákonný obsah a ochranu. Podle ustanovení § 183k odst. 3 obchodního zákoníku dále platí, že soudní rozhodnutí, kterým bylo přiznáno právo na jinou výši protiplnění, je pro hlavního akcionáře a pro společnost závazné co do základu přiznaného práva i vůči ostatním vlastníkům účastnických cenných papírů, tedy nejen vůči některým akcionářům, nýbrž vůči každému vytěsněnému akcionáři. Krajský soud svým nekritickým převzetím námítky žalované neučinil nic jiného, nežli upřel minoritnímu akcionáři (žalobkyni) - oproti všem jiným (zbývajícím) minoritním akcionářům - právo na kompenzaci pozbytí jejího vlastnického práva k dotčeným akciím cílové společnosti. Takovýto selektivní přístup dovozený soudem prvního stupně shledává odvolací soud v rozporu se zásadou právního státu a rovnosti vlastnického práva všech dotčených minoritních akcionářů. Požadavek minoritního akcionáře na úhradu doplatku přiměřeného protiplnění vůči hlavnímu akcionáři stanoveného rozhodnutím soudu nelze považovat za výkon práva v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku. Nelze než dodat, že hlavní akcionář volbou squeeze-outu ve vztahu k cílové společnosti velice dobře věděl,

kolik akcií nuceným pozbytím vlastnického práva minoritních akcionářů tímto postupem nabude a ve výsledku jakou částku odpovídající přiměřenému protiplnění za jím nabyté akcie cílové společnosti bude povinován uhradit. Krajský soud svým zcela kusým a nikterak věcně odůvodněným rozhodnutím ponechal minoritního akcionáře (žalobkyni) bez doplatku přiměřeného protiplnění stanoveného soudem, resp. posvětil nepřipustný postup hlavního akcionáře, který minoritnímu akcionáři tento doplatek (oproti již dobrovolně vyplacenému poměrově nepatrnému protiplnění stanoveného rozhodnutím valné hromady) odmítl - na rozdíl od jiných minoritních akcionářů - uhradit. Lze dodat, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení o stanovení přiměřeného protiplnění (a jeho určení se nedomáhala ani jinak), a tedy argumentaci krajského soudu v napadeném rozsudku shledává odvolací soud v tomto směru zcela nesrozumitelnou a stejně tak je pro meritum věci nerozhodnou délka řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 Cm 92/2005, kterým byla určena přiměřená výše protiplnění vytěsněných minoritních akcionářů cílové společnosti.

30. Jestliže výše přiměřeného protiplnění za jednu akci na majitele cílové společnosti činila dle rozhodnutí soudu částku 2.134 Kč, žalobkyni svědčil vůči žalované za jí pozbyté vlastnické právo k 300 kusům akcií na majitele cílové společnosti nárok na úhradu částky 640.200 Kč (300x2.134). Pokud žalovaná dosud žalobkyni na přiměřeném protiplnění uhradila toliko částku 57.300 Kč /odpovídající přiměřenému protiplnění stanovenému rozhodnutím valné hromady cílové společnosti (300x191)/, svědčí žalované povinnost doplatit žalobkyni doplatek ve výši 582.900 Kč (640.200-57.300), a tedy nárok žalobkyně na zaplacení částky 582.900 Kč jakožto doplatku přiměřeného protiplnění je nezbytné shledat nárokem důvodným. Rovněž nelze shledat důvodnou námitku promlčení, neboť promlčecí doba žalobkyni k uplatnění nároku na úhradu doplatku přiměřeného protiplnění pravomocně stanoveného na základě rozhodnutí soudu (spolu

s příslušenstvím) ke dni zahájení řízení neuplynula, neboť tato počala plynout okamžikem právní moci rozhodnutí soudu o výši tohoto protiplnění, přičemž žaloba byla u soudu žalobkyní uplatněna v témže roce (22. 8. 2022), tedy v zákonné čtyřleté promlčecí lhůtě dle ustanovení § 397 obchodního zákoníku (srov. závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2221/2022).

31. Odvolací soud současně dovozuje, že žalobkyni rovněž svědčí nárok na úhradu zákonných úroků z prodlení z požadovaného protiplnění, a to dle ustanovení § 369 odst. 1 obchodního zákoníku (srov. závěry rozhodnutí dovolacího soudu ze dne 19. 10. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2245/2022 nebo ze dne 15. 11. 2023, sp. zn. 27 Cdo 2232/2023). V tomto směru je však nezbytné souhlasit s procesní obranou žalované v tom směru, že žalobkyni svědčí nárok na úhradu zákonných úroků z prodlení až za dobu následující po předání listinných akcií dle ustanovení § 183l odst. 5 obchodního zákoníku, a nikoliv již od okamžiku přechodu vlastnického práva k vytěsněným akciím na hlavního akcionáře. Z výsledku dokazování se podává, že žalobkyně předala všechny vytěsněné akcie cílové společnosti (300 kusů) až dne 23. 3. 2007 (v pátek), přičemž žalovaná byla povinna uhradit přiměřené protiplnění v plné výši bez zbytečného odkladu, tedy nejpozději v pondělí dne 26. 3. 2007, pokud tak neučinila, dostala se následujícího dne, tedy dne 27. 3. 2007 do prodlení a žalobkyni rovněž svědčí od uvedeného dne nárok na úhradu jí požadovaného úroku z prodlení z dlužného doplatku přiměřeného protiplnění, tedy za dobu od 27. 3. 2007 do zaplacení, současně však odpovídající maximálně výši sazby zákonných úroků z prodlení. Odvolací soud v této souvislosti dodává, že se žalobkyně po žalované domáhala úhrady úroků z prodlení ve výši 8,75 % ročně (viz žaloba, případně závěrečný návrh ze dne 9. 6. 2023), přičemž v rozhodném období právní úprava úroků z prodlení dle ustanovení § 1 nařízení účinného v roce 2005, resp. 2007 (viz nařízení vlády č. 163/2005 Sb.) stanovila výši úrokových sazeb v čase pololetně proměnných (dle REPO sazby

stanovené Českou národní bankou navýšenou o 7 procentních bodů). Za této situace proto žalobkyni svědčí nárok na úhradu úroku z prodlení v jí požadované výši 8,75 % ročně za ta pololetní období, ve kterých výše REPO sazby (k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí) činila minimálně 1,75 % ročně ($1,75+7=8,75$), zatímco za ta období, ve kterých výše REPO sazby (k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí) činila méně než 1,75 % ročně svědčí žalobkyni nárok na úhradu úroků toliko v zákonné výši, odpovídající součtu výši REPO sazby stanovené ČNB navýšené o 7 % bodů a požadavek žalobkyně na přiznání úroků z prodlení nad rámec této zákonné sazby je nezbytné shledat nedůvodným, a proto odvolací soud i v tomto rozsahu žalobní nárok jako nedůvodný zamítl. Závěrem odvolací soud dodává, že pokud se žalobkyně jím podaným odvoláním domáhala přiznání úroků z prodlení ve větším rozsahu nežli požadovala v dosavadním průběhu řízení před krajským soudem, když nekriticky převzala konstrukci výroku krajského soudu, který svým zamítavým výrokem zjevně překročil předmět řízení (neboť žalobu zamítl ve vztahu k úrokům z prodlení rovněž přesahující žalobkyni požadovanou sazbu 8,75 % ročně, kterou se v dosavadním řízení žalobkyně zjevně uhradit nedomáhala), pak odvolací soud k této změně (rozšíření) uplatněného žalobního nároku (rozšíření nad dosavadní požadovanou výši úroků z prodlení) v průběhu odvolacího řízení dle ustanovení § 216 odst. 2 o. s. ř. jako procesně nepřipustné nepřihlížel.

32. Vzhledem k výše uvedenému proto odvolací soud rozsudek krajského soudu dle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 582.900 Kč spolu se úrokem z prodlení z této částky ve výši specifikované v odstavci I. výroku tohoto rozsudku, a to za dobu od 27. 3. 2007 do zaplacení, přičemž ve zbývajících částech požadovaných úroků z prodlení za dobu od 7. 11. 2005 do 26. 3. 2007 a dále úroků z prodlení za dobu od 27. 3. 2007 do zaplacení přesahující výši zákonných úroků z prodlení v příslušném kalendářním pololetí (resp. v rozsahu nedosahující žalobkyni požadované roční sazby 8,75 %), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jestliže žalovaná poukazovala na rozpornost procesního návrhu žalobkyně v podaném návrhu, pak odvolací soud odkazuje na ustanovení § 221a o. s. ř., dle kterého odvolací soud není vázán návrhem odvolatele o tom, zda má být (jeho) odvoláním napadené rozhodnutí soudu prvního stupně změněno nebo zrušeno.
33. S ohledem na změnu napadeného rozsudku odvolací soud dle ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. a § 142 odst. 3 o. s. ř. rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady soudního řízení v plné výši. Podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. platí, že i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V daném případě byl procesní neúspěch žalobkyně poměrně nepatrný, kdy ve vztahu k žalobní jistině byla žalobkyně plně procesně úspěšná (100 %) a ve vztahu k úrokům z prodlení byl její procesní úspěch dominantní (cca 92 % kvantifikace úrokového příslušenství ke dni rozhodování odvolacího soudu). Jestliže procesní neúspěch žalobkyně byl v poměrně nepatrné části celého předmětu řízení, odvolací soud jí proto přiznal vůči žalobkyni právo na plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
34. Náklady žalobkyně za řízení před soudem prvního stupně byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 29.145 Kč, dále odměnou zástupce žalobkyně ve výši 63.960 Kč dle ustanovení §§ 7 bod 6., 8, 11 odst. 1 vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif), a to za 6 účelně učiněných úkonů právní služby - převzetí věci, zaslání kvalifikované předsoudní výzvy, podání žaloby, vyjádření podáním ze dne 17. 5. 2023, účast u jednání krajského soudu konaného dne 8. 6. 2023 a sepis závěrečného návrhu k výzvě krajského soudu podáním ze dne 9. 6. 2023 (při jednotkové odměně ve výši 10.660

Kč), dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 6x300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za tyto úkony. Náklady řízení žalobkyně před soudem prvního stupně také tvoří cestovné jejího zástupce na jednání krajského soudu konané dne 8. 6. 2023 (cesta Praha - Brno a zpět při ujetí celkem 2x210 km, osobním vozidlem BMW X6M, při průměrné spotřebě 12,7 litrů benzínu Natural 95/100 km - viz ustanovení § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů - a při vyhláškové ceně paliva a amortizaci vozidla - viz vyhláška MPSV č. 511/2021 Sb.) ve výši 4.347,63 Kč.

35. Náklady prvostupňového řízení žalobkyně jsou dále tvořeny zaplaceným soudním poplatkem z odvolání ve výši 29.145 Kč a dále odměnou jejího zástupce dle ustanovení §§ 7 bod 6., 8, 11 odst. 1 advokátního tarifu za jeden účelně učiněný úkon právní služby ve výši 10.660 Kč, a to za podání (v pořadí prvního) odvolání, včetně paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za tento úkon právní služby.
36. Náklady prvostupňového řízení žalobkyně byly (po vrácení věci zpět krajskému soudu k dalšímu řízení odvolacím soudem) dále tvořeny odměnou zástupce žalobkyně ve výši 15.990 Kč dle ustanovení §§ 7 bod 6., 8, 11 odst. 1 advokátního tarifu, a to za účast u jednání krajského soudu konaného dne 22. 2. 2024 a dále za půl úkon právní služby za účast u jednání konaného dne 29. 2. 2024, při kterém bylo toliko vyhlášeno rozhodnutí ve věci samé /§ 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu/, dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 2x300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za tyto účelně učiněné úkony právní služby. Jestliže se žalobkyně dále domáhala přiznání odměny a náhrady hotových výdajů za úkon „přípis soudu – předložení důkazů dle odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 21. 11. 2023“, pak dané podání nepředstavuje účelně učiněný úkon právní služby, neboť v tomto podání zástupce žalobkyně žádal krajský soud o odročení jednání na jiný termín a k tomuto pouze připojil listinný důkaz (předávací protokol), přičemž žalobkyni nic nebránilo důkaz předložit u nařízeného jednání, resp. tento byla povinna k důkazu připojit již v reakci na svá předchozí procesní vyjádření ve věci samé. Odstavec I. výroku tohoto přípisu je pak pouhou repeticí dosavadních skutkových tvrzení žalobkyně. Opomenutí označit a předložit důkazy v dosavadních podáních, případně pasivitu (nebo obsahovou repetici procesního vyjádření) zástupce žalobkyně v tomto směru nelze honorovat odměnou a náhradou hotových výdajů jako za účelně učiněný úkon právní služby. Náklady řízení žalobkyně před soudem prvního stupně také tvoří cestovné jejího zástupce na jednání krajského soudu konané ve dnech 22. 2. 2024 a 29. 2. 2024 (cesta Praha - Brno a zpět při ujetí celkem 2x2x210 km, osobním vozidlem BMW X6M, při průměrné spotřebě 12,7 litrů benzínu Natural 95/100 km - viz ustanovení § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů - a při vyhláškové ceně paliva a amortizaci vozidla - viz vyhláška MPSV č. 398/2023 Sb.) ve výši 2x4.389,59 Kč, tedy celkem 8.779,18 Kč. Náklady prvostupňového řízení žalobkyně dále představuje 21 % DPH z výše uvedených náhrad (vyjma zaplacených soudních poplatků) v celkové výši 22.351,73 Kč, neboť její zástupce je ve smyslu ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř. jejím registrovaným plátcem. Žalovaná je proto povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů prvostupňového řízení celkovou částku 187.078,54 Kč, a to v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám jejího zástupce. O lhůtě plnění odvolací soud rozhodoval dle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.
37. O nákladech tohoto (v pořadí druhého) odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobkyně byla se svým odvoláním dominantně procesně úspěšná (viz výše), a proto je žalovaná povinna jí uhradit náklady odvolacího řízení v plné výši. Náklady odvolacího řízení žalobkyně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce za dva účelně učiněné úkony právní služby (podání odvolání a účast u jednání odvolacího soudu konaného dne 18. 7. 2024) v celkové výši 21.320 Kč dle ustanovení §§ 7 bod 6., 8, 11 odst. 1 advokátního tarifu a paušální

náhradou hotových výdajů ve výši 2x300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Náklady řízení žalobkyně před odvolacím soudem také tvoří cestovné jejího zástupce na jednání odvolacího soudu konané dne 18. 7. 2024 (cesta Praha - Olomouc a zpět při ujetí celkem 580 km, osobním vozidlem BMW X6M, při průměrné spotřebě 12,7 litrů benzínu Natural 95/100 km - viz ustanovení § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů - a při vyhláškové ceně paliva a amortizaci vozidla - viz vyhláška MPSV č. 398/2023 Sb.) ve výši 6.061,81 Kč. Pokud žalobkyně požadovala uhradit celkem dva soudní poplatky za jí podané (opakované) odvolání, pak žalobkyně v průběhu řízení hradila toliko jeden soudní poplatek z odvolání (viz výše), a proto je její požadavek na úhradu „druhého“ soudního poplatku z odvolání nedůvodný, neboť tento žalobkyně fakticky nehradila (krajský soud ji k úhradě druhého soudního poplatku z odvolání ani nevyzýval), přičemž z opakovaného odvolání se tento ani znovu nevybírání (položka 22 odst. 14 přílohy Sazebníku poplatků tvořícího přílohu zákona č. 5491/1991 Sb., o soudních poplatcích). Náklady odvolacího řízení žalobkyně dále představuje 21 % DPH z výše uvedených náhrad v celkové výši 5.876,18 Kč, neboť zástupce žalobkyně je ve smyslu ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř. registrovaným plátcem DPH. Žalovaná je proto povinna zaplatit žalobkyni na plné náhradě nákladů odvolacího řízení celkovou částku 33.857,99 Kč, a to v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám jejího zástupce. O lhůtě k plnění odvolací soud rozhodoval i v tomto případě rovněž dle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **může** účastník podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Brně, a to pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání je přípustné, jestliže toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Pouze proti odstavci II. výroku tohoto rozsudku o nákladech řízení není samostatně dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./.

Olomouc 18. července 2024

JUDr. Ing. Michal Hocko, Ph.D. v. r. předseda
senátu